

Arrest

nr. 92 423 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en Bakongo als etnie te hebben. U bent geboren te Luanda op 14 januari 1978.

Sinds 2001 bent u lid van de politieke partij União Nacional para a Independência Total de Angola (hierna UNITA). U maakte deel uit van de groep mobilisatie en propaganda. Op 28 februari 2007 ging u na een vergadering van UNITA naar uw werk. Onderweg kwam u een konvooi tegen van Quim

Ribeiro, de commandant van de politie van Luanda. U riep: 'Weg met de MPLA (de regerende partij)!' en 'Weg met de corruptie!'. Hierop werd u geslagen en gearresteerd door de agenten die het konvoi begeleidden en werd u opgesloten in de gevangenis van São Paulo. Na ongeveer één maand opsluiting kon uw advocaat u vrij krijgen en u kreeg de boodschap om uw activiteiten te stoppen. U verhuisde naar Namibe waar u op 11 november 2007 tegen een aantal mensen vertelde wat u eerder overkwam. Eén van uw gesprekspartners bleek iemand van de interventiepolitie (hierna PIR) te zijn. Uw neef vertelde u dat de nacht nadien de politie u in uw huis te Namibe kwam zoeken en dat ze tegen hem zegden dat ze u wel zouden vinden. Hierop verliet u Namibe en keerde u terug naar Luanda waar u werk vond bij 'SONANGOL Integrated Logistics Services' (SONILS). Af en toe gaf u informatie over leden van de regering door aan A. C., een lid van UNITA en een werknemer van Radio Despertar. Toen u op een dag in 2009 iets met hem dronk in een bierkraam, waarschuwde de politie u dat u hem niet meer mocht ontmoeten. Op 5 september 2010 werd A. C. gedood en gaf u verder informatie door aan Manuel Jojo, een andere medewerker van Radio Despertar. Op 3 september 2011 namen u en uw vrouw M.D.S.A. deel aan een manifestatie tegen de overheid te Luanda. Net toen u belde met B. N. – een activist die net vrijgelaten was en die zei dat de politie u zocht – werden u, uw vrouw en vele andere demonstranten geslagen en gearresteerd door de politie. Uw camera en telefoon werden afgenomen en men sloot jullie op in de gevangenis van 'Ilha de Luanda'. Een tiental dagen later werden u en uw vrouw getransfereerd naar de gevangenis van Viana. Daar werden u en uw vrouw gescheiden en sindsdien vernam u niets meer van haar. Op 15 oktober 2011 werd u getransfereerd naar de gevangenis van Bentiaba. U slaagde erin uw oom S. te laten weten waar u was en op een dag toen u onkruid wiede, riep één van de mensen die de irrigatiemachine bediende u naar zich. Op 17 maart 2012 moest u een politie-uniform aandoen en u werd tot buiten de gevangenis gebracht. Daar ontmoette u uw oom S.. Jullie probeerden hulp te krijgen bij respectievelijk de vice-commandant van Namibe, een gedeputeerde van MPLA en een generaal, maar deze mensen konden u niet helpen. Uw oom S. regelde daarop uw vertrek naar België. Op 22 maart 2012 verliet Angola per vliegtuig. De dag nadien kwam u in België toe en diende u er een asielaanvraag in.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij geeft artikel 48/3 weer en geeft verder kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. In wezen voert verzoeker dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet in overweging worden genomen wat volgt :

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat u vóór september 2011 door de Angolese overheid gevisieerd werd, laat staan dat deze u zocht.

U gaf aan dat u op 28 februari 2007 door agenten geslagen en gearresteerd werd nadat u naar Quim Ribeiro, de commandant van de politie van Luanda riep: ‘Weg met de MPLA!’ en ‘Weg met de corruptie!’ U gaf aan dat ongeveer één maand opgesloten zat tot uw advocaat u vrij kreeg (gehoor CGVS, p.9-10). Er dient te worden opgemerkt dat deze feiten zich meer dan vijf jaar geleden afspeelden, dat u vrijgelaten werd na tussenkomst van uw advocaat en u verder geen problemen kende door deze smaad aan de commandant van de politie.

Verder gaf u aan dat de politie u volgens uw neef op 11 november 2007 kwam zoeken en dat ze zegden dat ze u wel zouden vinden. Dit gebeurde nadat u tegen een aantal mensen – waaronder iemand van de PIR – vertelde wat u eerder overkwam op 28 februari 2007 (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd wie de agent van de PIR was tussen de mensen met wie u sprak, gaf u aan hem niet te kennen. U gaf aan dat één van uw vrienden zei dat er een agent van de PIR luisterde (gehoor CGVS, p.12). Toen u verder gevraagd werd wie u zocht op 11 november 2007, gaf u aan het niet te weten, maar dat uw neef zei dat het politiemensen waren (gehoor CGVS, p.12). Er dient te worden vastgesteld dat u enkel via derden vernam dat er een agent van de PIR luisterde en dat u zou gezocht worden door de politie. Overigens kende u nadien geen problemen meer met de overheid wegens bovenstaande feiten.

Verder gaf u aan dat u informatie over leden van de regering doorgaf aan A. C., een lid van UNITA en een werknemer van Radio Despertar en dat de politie u in 2009 waarschuwde om hem niet meer te ontmoeten (gehoor CGVS, p.12). U werd echter niet gearresteerd en de politie zei verder niets, wat ze wél zouden doen indien u daadwerkelijk door de Angolese overheid gezocht werd voor bovenstaande feiten (gehoor CGVS, p.14). Overigens legde u de waarschuwing naast u neer en bleef u A.C. ontmoeten – en later M. J. van Radio Despertar – en kende u geen problemen meer met de Angolese overheid wegens deze activiteiten (gehoor CGVS, p.14-15).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat u in de negatieve belangstelling zou hebben gestaan van de Angolese autoriteiten. Bovendien - en niet in het minst - dient te worden vastgesteld dat u sinds uw terugkeer naar Luanda op 11 november 2007 en de door u aangehaalde problemen op 3 september 2011 werkzaam was bij het bedrijf ‘SONANGOL Integrated Logistics Services’ (SONILS). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat SONANGOL een staatsbedrijf is (zie administratief dossier). Indien de Angolese overheid u zou viseren en zou zoeken, is het onwaarschijnlijk dat men u in dienst zou hebben gehouden van dit staatsbedrijf.

Verder maakte u uw beweerde detentie van 3 september 2011 tot 17 maart 2012 niet aannemelijk.

U gaf aan dat u en uw vrouw M.D.S.A. op 3 september 2011 deelnamen aan een manifestatie tegen de overheid te Luanda en dat u, uw vrouw en vele andere demonstranten geslagen en gearresteerd werden door de politie (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat u gearresteerd werd omdat u manifesteerde en waarschijnlijk ook omdat u beelden met uw camera maakte (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd om namen te geven van andere mensen die met u werden opgepakt, gaf u aan dat u geen namen kende en u enkel uw vrouw kende (gehoor CGVS, p.16). U gaf aan dat u na 10 dagen opsluiting getransfereerd werd naar de gevangenis van Viana en dat er eerder die ochtend eveneens andere medegevangenen getransfereerd werden. U gaf aan dat het mensen waren die ook aanwezig waren op de manifestatie, maar u kende hen niet (gehoor CGVS, p.17). U zat eerst in een strafcel en later in een gemeenschappelijke cel met een tiental andere gevangenen. U kon echter geen enkele naam van uw celgenoten geven, omdat u met niemand vriendschap sloot en u er slechts een drietal dagen bleef (gehoor CGVS, p.17-18). Op 15 oktober 2011 werd u opnieuw getransfereerd, ditmaal naar de gevangenis van Bemtiaba, waar u tot 17 maart 2012 opgesloten zat. U gaf aan dat u eerst in een strafcel zat en dat u nadien in een gemeenschappelijke cel zat en jullie onkruid moesten wieden (gehoor CGVS, p.10 en p.18). U gaf vaag aan dat u met velen in de cel zat en toen u gevraagd werd om namen van celgenoten te geven, gaf u aan dat u met niemand vriendschap sloot en u er met niemand

sprak. Evenmin kende u de reden van opsluiting van uw celgenoten. Toen u gevraagd werd namen van bewakers te geven, gaf u aan dat u geen namen van bewakers kende (gehoor CGVS, p.18). Verder gaf u aan dat u nooit ondervraagd werd en dat u denkt dat u beschuldigd werd van deel uit te maken van een organisatie die de president wil afzetten (gehoor CGVS, p.17-18). Verder gaf u aan dat u op 17 maart 2012 kon ontsnappen en dat uw oom Silva dit regelde. Toen u gevraagd werd hoe uw ontsnapping geregeld werd, gaf u aan het niet te weten. Evenmin wist u of er geld betaald werd (gehoor CGVS, p.19).

Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van zes maanden. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde detentie van 3 september 2011 tot 17 maart 2012 en bijgevolg ook uw "vrees voor vervolging".

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart (N°...) toont uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde lidkaart van UNITA toont aan dat u op 15/1/2001 lid werd van deze organisatie, maar toont uw persoonlijke problemen niet aan. Deze lidkaart is tot 2010 geldig en u gaf ook aan dat u reeds voor 2010 niet meer betrokken was bij de partij (gehoor CGVS, p.8). Verder legde u uw werkkaart voor SONILS, waaruit blijkt dat u werkzaam was voor dit bedrijf, wat niet in twijfel getrokken wordt. De door u neergelegde verzekeringskaart voor medische zorgen is niet relevant voor uw asielrelaas. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.5.1. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor september 2011 door de Angolese overheid werd geïdendeerd. Uit zijn verklaringen en stukken blijkt dat hij als activist wel degelijk herhaaldelijk verontrust is geweest gedurende de ganse periode tussen 2007 en 2011. Uit de aankondiging in de krant van 20 augustus 2011 blijkt duidelijk dat hij gezocht wordt. Ten onrechte, zo stelt verzoeker nog, wordt gesteld dat de informatie die door hem werd verstrekt betrekking heeft op gebeurtenissen die meer dan 5 jaar oud zouden zijn.

2.1.5.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker én niet heeft aangetoond dat hij voor september 2011 door de Angolese overheid werd geïdendeerd én evenmin zijn vermeende detentie van 3 september 2011 tot 17 maart 2012 aannemelijk heeft gemaakt. De verwerende partij heeft zich dus niet, zoals verzoeker meent, beperkt tot een verwijzing naar de gebeurtenissen van 5 jaar geleden.

Wat betreft de gebeurtenissen voor september 2011 stelt de Raad vast dat de bevindingen van de verwerende partij pertinent zijn, nu ze betrekking hebben op het actueel karakter van de vervolgingsvrees. Verzoeker weerlegt de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing niet *in concreto*, maar gaat enkel in op het motief aangaande zijn tewerkstelling bij SONILS. Evenwel is de Raad van oordeel dat dit, wat de gebeurtenissen voor september 2011 betreft, een overtollig motief is, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn grief ertegen en de door hem daaromtrent uiteengezette argumentatie en bijgevoegde stukken in die zin niet dienstig zijn.

In de mate dat verzoeker in het algemeen betoogt dat de gebeurtenissen daterend voor september 2011 wel degelijk een rol hebben gespeeld in het feit dat de situatie voor hem ondraaglijk is geworden en hij op die manier een link maakt tussen de feiten uit een verder verleden en zijn detentie in 2011-2012, dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen over deze gevangenschap door de verwerende partij als niet aannemelijk werden afgedaan, voornamelijk omdat zijn relaas dermate doorspekt is met vaagheden -terwijl het toch gaat om een detentieperiode van zes maanden- dat het als ongeloofwaardig moet worden afgedaan.

Verzoeker stelt daartegenover dat van hem niet mag worden verwacht dat hij allerlei documenten zou meenemen die zijn verblijf in de verschillende gevangenissen zouden bewijzen, terwijl hij er toch veel details over kon geven en nu nog steeds inspanningen levert om bewijzen te verzamelen, wat uiteraard een schier onmogelijke taak is.

Verzoekers argumentatie doet geen afbreuk aan het feit dat thans geen bewijskrachtige stukken voorliggen aangaande zijn detentie. De verwerende partij is echter niet bij deze vaststelling gestopt en is op basis van de loutere verklaringen van verzoeker nagegaan of zijn asielrelaas geloofwaardig is, om tot de conclusie te komen dat dat niet het geval is.

Verzoeker betoogt, ten aanzien van de onwetendheden en vaagheden die aan het licht werden gebracht over zijn periode in de gevangenis, dat het niet onaannemelijk is dat hij bepaalde namen tijdens het gehoor niet nauwkeurig kon weergeven nu hij nog sterk onder de indruk was van de feiten en hij, na alles wat hij had meegemaakt, in zichzelf gekeerd was en geen contact zocht met andere gedetineerden. Voorts stelt hij dat het feit dat hij nog niet werd ondervraagd niet zo uitzonderlijk is.

Op elke asielzoeker rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo gedetailleerd en volledig mogelijk te vertellen, minstens wat de kernelementen ervan betreft. Hoewel kan worden aangenomen dat elk gehoor een zekere mate van stress met zich brengt doet dit geen afbreuk aan de voormelde plicht. Overigens is uit het gehoorverslag gebleken dat verzoeker op andere vlakken wel degelijk gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Dat hij tijdens zijn gevangenschap in zichzelf gekeerd was en daarom geen informatie kon verstrekken over de personen met wie hij gedurende maanden in detentie heeft verbleven, is een blote bewering, zonder meer, die niet te rijmen valt met de beslotenheid van het systeem. De vaststelling blijft dus dat verzoeker, die geen namen kon geven van personen die samen met hem waren opgepakt tijdens een manifestatie en met wie hij samen gevangen werd gehouden, en al evenmin de namen van zijn bewakers kent, die aangaf gedurende zijn zes maanden durende detentie nooit ondervraagd te zijn geweest –hetgeen evenmin aannemelijk is, gezien de duur van de detentieperiode- en niet met zekerheid kan stellen waarvan hij precies beschuldigd werd, én die aangaf niet te weten hoe zijn ontsnapping werd geregeld, er niet in slaagt een gedetailleerd en plausibel asielrelaas te berde te brengen, zoals de verwerende partij dat al had gesteld, en dat hij er dus niet in slaagt zijn vraag tot internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoekers argument dat de bestreden beslissing een vermoeden schept van kwade trouw, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zijn verwijzing naar het Procedurehandboek van het UNHCR evenmin, alleen al om reden dat de passage waarnaar verzoeker verwijst betrekking op het onvermogen om kleine details te onthouden, en op kleine inconsistenties of niet-substantiële vaagheden, terwijl het *in casu* gaat over kernelementen van het relaas aangezien door de verwerende partij niet werd gepeild naar details maar naar de omstandigheden waarin hij gevangen werd gehouden.

2.1.6. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een aantal documenten. Zijn identiteitskaart en UNITA-lidkaart werden reeds in de bestreden beslissing beoordeeld. Deze beoordeling werd door verzoeker onbetwist gelaten en wordt, pertinent als ze is, door de Raad tot de zijne gemaakt. De stukken van verzoeker aangaande zijn tewerkstelling bij Expro hebben betrekking op een overtollig motief, zoals hierboven reeds gesteld, zodat ze niet dienstig zijn. Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte aankondiging in de krant moet in eerste instantie worden vastgesteld dat, om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen, dit dient ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. Een persartikel kan overigens het bewijs vormen van het feit dat een artikel met een bepaalde inhoud gedrukt werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de er in aangehaalde feiten. *In casu* worden al deze premissen versterkt door de vaststelling dat het opsporingsbericht werd gepubliceerd tussen de zoekertjes met betrekking tot de verkoop van huizen, wagens en diversen. De conclusie dringt zich dan ook op dat het bijgebrachte document de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kan herstellen.

2.1.7. Verzoeker heeft geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan

te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS